

ORATIO FVNEBRIS,

In obitum maximi virorum

GEORGII,

MARISCHALLI COMITIS,

D. Keith & Altre, &c.

ACADEMIÆ MARISCHALLIANÆ, ABRE-
DONIAE, FVNDATORIS, ET ME-
COENATIS MUNIFICENTISSIMI,

Scripta, et pronuntiata

GVLIELMO OGSTONO, PHILOSOPHIA

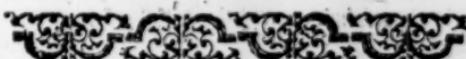
MORALIS IBIDEM PROFESSORE,

In auditorio publico, quinto ab exequiis die Jun. xxx.

Anno Domini 1623.

Surguntque caduntque vicissim,

Spes mibi magna tamen.

ABREDONIA,

EXCVDEBAT EDWARDVS RABANVS,

ACADEMIAE TYPOGRAPHVS. 1623.

Amplissimo & Illustrissimo,
G V L I E L M O ,

Comiti Marischallo, D. Keith & Altre,

Patrono & Mecenati suo perpetua

Fide colendissima,

Reverendissimo & doctissimo Antistiti,

P A T R I C I O ,

EPISCOPO ABREDONENSI, ACADEMIE

MARISCHALLANAEC CANCELLAR

IO DIGNISSIMO,

NEC NON

Consultissimis & Prudentissimis Viris

Præfecto Consulibus & Senatui ABREDONANO, In

sempiternum observantie & gratitudinis testi-

monium nuncupat dedicatque ,

G V L I E L M V S OGSTONVS ,
ABREDONENSIS.

ORATIO.

I amisso provido & prudente Patre-familias, vastum tota domo silentium, & lachrymarum imber elinguis, aut turbidi, aut incompositi quidam planetus, ejulatus, liberorum, conjugis, propinquorum, mancipiorum, tristes undique fletus gemitusque: Ecquid ergo hic prohibeat omnia funesto compleri mætre? Ecquid impedit veluti fulmine, aut terræ motu, omnia luctuoso convelli & percelli dolore? Amisimus, (proh dolor!) amisimus, familiæ & Athenæi nostri Patronum, Parentem, literarum & literatorum columen & Mæcænatem, illustre Musarum præsidium, & publicum Ecclesiæ & Reipublicæ propugnatorem. Sume tristiorē vultum Alma mater Academia, & tuæ & liberorum miserandæ flebiliter illachryma sorti; moesti lugete liberi tam præcox & acerbum funus; tristes flete Camenæ, nec jam hædera vivaci aut viventi latiro, sed ferali cinctæ Cupresso atrata incedite pompa; rostra subsellia, mœnia, testa, tigna solitum deponi-

te nitorem, contrahite marcorem, squalorem, atrorem; Et quicunque tandem est qui virtutem, qui eruditionem, qui pietatem colit, attonitus hæreat, & fateatur non à multis retro sæculis tantam jacturam passam esse Ecclesiam, et rem literariam, quam hujus unius Herois interitu. O dura et crudelia fata! O sævam et diram Parcam! quid paras? quodnam tam grande moliris nefas? Dum secundissimo utimur, fruimur impetu felicitatis, dum plenissimis gloriæ ferimur velis, alta in pace, alta in luce, En tuis iætibus repente examinem, En extinctum Phœbum nostrum, qui pietatis suæ radiis Musas, et Musarum nostrarum sacraria illustravit: En supremus occupat pallor os illud divinum nostri Herois, et O C H R I S T E! quanti Herois, quanta virtutum meritorumque majestate sublimis,

*Quo nil majus meliusve terris
Astra donavere, bonique divi
Nec dabunt quamvis redeant in asynus
Tempora priscum.*

Sed hem (Auditores) ut vocem mihi gemitus, & lachrymæ verba præpediunt; Vtinam aut fas mihi foret horrore sacri silentii luctum obsignare meum, aut ut mihi dicenti digna tanto viro contingeret oratio, cui nunc supremum humanitatis officium mæror noster clargitur: verum illud salva pietate fieri non potest, nam ut colui, amavique animitus superstitem, ac benevolentia ejus arctissimæ fructus uberes sum expertus, ita pro animi mei teneritudine, propriæque officio gratitudinis, jam defunctum tacere piaculum duxi: Hoc autem excedit ipsam humanam sortem, nedum nostram mediocritatem. Ecquis enim ingenio & facundiâ tantus, dignè tantum ut eloqui possit? aut quis mole tantarum laudum obrutus, imparem sibi non inclamat impositam esse personam? Audeamus tamen si qua potest, & quoniam volentem ipsum D E V M, etsi humani præconii non egentem, concelebramus ore mortali, circaque eum pietas nostra, & veneratio, eloquentia vicem obtinet, nos quoque in hac nostri egestate sermonis, ad decora tanti He-

tanti Herois accingamur: non ut ille commendatione nostra fiat illustrior, aut subsidio nostrorum luminum adjuvetur, qui Theatrum ac Sol fuit, ac futurus est ipse sibi, quem dimissa fama in populos, divinitati proximum fecit, cuius encomia tota Britannia compertissima nunquam patientur occasum: Sed quo tanti viri, tam egregie de nobis, & Repub. nostra literaria meriti, manibus religiose parentando, & publicis hisce næniis debitum (si fieri possit) virtuti præmium exhibendo fœdum *axacisias* declinemus nævum, quo, nihil turpius, magisque fugiendum: nec non accerrimis istis gloriæ stimulis, & aculeis alios ad recta studia, & præclaras actiones vel incitemus, vel jam stadium illud ingrelos confirmemus.

Quare cum quæ de hoc tanto viro allatus sum, non tam ex ingenio de promam meo, quam fama ipsa dictante, adeoq. ex omnium quasi ore referam, futurum credidi, ut si orationis elegantia, et splendore min' forte placeam, eo ipso tamen me probem, quod ea in medium proferenda, quorum testes locupletissimos habeam, non solum cunctos hujus lectissimi consilii præsentes proceres, quin etiam propter longinquum locorum intervallum absentes, qui vel ob meritam, vel alias necessitudines ipsi conjunctissimi fuere.

In vestibulo mœstissimi muneris quod amplitudini, ac memoriarum Herois, ac nunquā sine publica veneratione dicēdi, *GEORGII*, Marischalli Comitis, Mæcœnatis nostri munificissimi, persolvēdū habemus, usurpabo memorandā vocē Metelli Macedonici, cui cum esset nunciata mors Scipionis Æmiliani, cum quo vivēte civiles iniurias exercuerat, hoc modo filios suos amplissimis usos honorib⁹ cohortatus esse dicitur. Ite filii, celebrate exequias, nunquam majoris civis funus videbitis. Scilicet, vir antiquæ simplicitatis, et Romanā generositate dignus, detulit inimico luculentum gloriæ testimonium, delevitque ex animo pristinæ similitatis memoriam, ut solius virtutis recordaretur. Idem licet nunc nobis sine audaciæ, aut temeritatis metu pronuntiare, nunquam vidi *ætas* parentum, nunquam posthumæ videbunt *ætas* virum, vel splendore, et antiquitate gentis, vel sanctitate, et innocentia morum, et exquisitissima optimarum artium cognitione, vel omni concentu, sensuque laudis præstantiorem.

Si familiæ dignitas quidquam facit ad conciliandam justam venerationem excelsis mentibus, quid gente *KETHORVM* honoratus, quid nobilis, quid antiquius dici aut ex cogitari potest? Habet profecta hæc gens, (ablit dicto Inuidia) habet inquam quo sese plurimum efferat, & cæteris suæ fortis mortalibus jure optimo anteponat, stemmatis nempe longissimum ordinem, seriemque illustrissimam, vetustissimam, & summorum Principum cognitionibus semper innexam à mille & sexcentis poene retro annis in hodiernum usque diem propagatam. Et quò hujusce rei veritas vobis omnibus innotescat, neve ex stimetis (Auditores) vel ad aures ficta, vel ad gratiæ aucupium hæc commenta, repetam & qua fas fide & memoria recitabo, quæ ante biennium ab Illustrissimo nostro Comite de per vetusta *KETHORVM* origine coram accepi, & quæ ex doctissimorum hominum, C. Taciti, Munsteri, Fordonii, Boethii annalibus (quâ erat doctrinâ, eruditione & ingenii præstantiâ) sese excerptisse & de promplisse dictitabat.

Augusto Cæsare Imp. rerum omnium summam administrante, domi res tranquillæ, & bellum eâ tempestate nullum, nisi adversus Germanos supererat, abolenda magis (ut Taciti verbis utar) infamia ob amissum cum Quintilio Varo exercitum, quam cupidine proferendi imperii, aut dignum ob præmium. Germanicus igitur Claudio Druso, Augusti Privigno ortus, excelsa & generoso animo vir, belloque spectatus, huic negotio auctoritate imperatoria præficitur, & octo apud Rhenum legionibus imponitur. Nec mora est re fœliciter gesta, prælio Germanos opprescit, Romanaque ditioni subegit. Gravi autem post hanc victoriam, oborta in castris seditione, ut militum animos demulceret, & à novis rebus quibus studebant remove ret, recenti ipsos adversus Chattos (populum Germanis finitimum bellicosum & ferocem) bello implicitos exercevit. Cumque adeo improvisus iis advenisset, ut nec se tueri, imo vix fuge re potuissent, tentatis frustra conditionibus pacis, quidam ad Germanicum perfugiunt, reliqui omissis pagis viciisque, per silvas disperguntur. Chatti hi non fusi, sed fugati & dissipati patrios deferentes lares in Belgium seu inferiorem Germaniam commi-

commigrasse feruntur. Quos Belgæ vel superbia, vel famosissimæ gentis terrore conciti, minaci nuntio suis finibus abire præcipiunt. Hi cum Belgis impares, iisque resistendo non essent, obtemperavere mandatis, & discendentes alio contendunt. Igitur navium clæsse parata, & patriis rebus omnique ad iter commeatu onusta, illinc solvunt & pannis velis tenuere altum, Incertum quo fata ferant ubi sistere detur. Tandem post varios casus, & longos terra marique errores, suadentibus fatis, altera pars Anglicum tenuit littus, & appulit Thamæsis ostio: Altera vero pars ad Scotiam conversa, illius Boreales primum tetigit oras (unde & nomen fortitæ sunt Chattæ quasi Chattorum promontorium) & hæc nostrâ terrâ potita, in eâ sedes, & domicilia delegit. Illi à Camdeno Anglo Historiographo Chatti Euclini, Hi à Synpatriota nostro Fordonio rerum Scoticarum Cinclidario fidissimo, ad aliorum discrimen, Chatti Mælibosci indigitantur. Scotti ad rei novæ tumultum exciti, in armis obviam ire pergunt. Contra Chattis suas legiones instruunt, viros distribuunt, ordines disponunt, unoque impetu hostem invadunt, sternunt, cædunt, aut in fugam montana versus convertunt.

Iamque viætoriâ partâ, longè latèque excurrentes Chattis, septentrionales, nec non austrinas maritimæ incoluere partes, quas quidem, castellis, propugnaculis, mœnibus, firmissimisque ad propulsandos hostium impetus præsidiis communire, quibus etiam à suâ gente desumpta in viator æ hujus monumentum, nomina dedere; videlicet, Châttingburgh, nunc Edinburgum, quasi urbs Chattorum; Intchkeith, quasi Chattorum Insula; Keithlais, quasi Chattorum Valles; aliaque complura quæ etiamnum apud nos vigeant nomina. Inter ea Scotti montana tenebant, neque quicquam adversus Chattos moliebantur, donec refectis ex superioribus præliis viribus, iuxtagiæ & opportunam rei gerendæ occasionem nanciserentur, quam quidem non multo post commode oblatam arripuerunt, & vi armisque Chattos patriis suis finibus expulerunt, & vi cæsissim ad montana fugam capessere fortiter dimicando compulerunt. Inde colloquio pacatis animis pace finiuntur arma &

larga Scotorum indulgentia Chatis montana latifundia conceduntur, (quorum pleraque ab ipsorum posteris, ut ipsum populare sonat nomen, Clanhattin hac etiam tempestate constat possideri) & perpetua eis, eorumque comitibus ultro, citroque commeandi sit potestas. Rebus ita domi compositis, Scotia nostra plures annos, neque domesticos experta motus, neque externos verita insultus, in summa tranquillitate transsegit: Sed fortuna instabilis & retro volvi consueta, non perpetuam indulget *εὐτυχίαν*, neque continuos rerum secundarum largitur proventus: Non enim plus eos amat fortuna quos indulgenter habet, quibus parcit, sed quos jaestat, quos exercet, quos per labores, per ærumnas, per incommoda splendescere facit. Ecce horrida imminere bella, vulgi rumoribus spargitur, & haetenus fama jaestatur (Fama enim pernix diva est, quæ & tanto se librat ocyus, quo pejora quæ nunciet habet) validam Danorum manum hue transfretare, & miserrimam patriæ nostræ cladem meditari. Quibus nuntiis Milcolumbus, tunc Scotorum Rex, & regni proceres permoti, communicatis consiliis, ut vires, & arma in hostem, conquisitis undique subsidiis, firmarent, auxilii exposcendi gratia ad Chattos legatos decer-
 nunt; qui voti compores ingentis roboris armatorum auxilia secum deducunt. Iamque Tai fluminis æstuarium ingressi Danii, antequam edito tumultu accolæ accurrerent, nullo prohibente, in littore Angusiano militem exponunt. Eorum adven-
 tum cum rescesset Rex, pœne famam sui prevenit, ac primum in sparsos populatores invectus, eos ad reliquum exercitum compulit, minore quidem cum cæde quod Danorum castra non longè aberant. Vbi in mutuum conspectum est ventum, sine mora instructis aciebus, paribus prope animis, & viribus est concussum, prope Brigidae vicum, donec, favente numine, Scotis tanquam pro aris, & focis pertinaciter præliantibus victoria cœ-
 sit. Camus autem exercitus Danici dux, cum paucis sociorum nobilissimis, locorum ignarus, in montes longè prospectos, (ratus eo in Moraviam iter patere) perfugere est annixus: Cumq; vix duo millia passuum fuisset progrellus, sequentibus Scotis, et Chatis circumventus, ille, cum omnibus suis perit. Dedit Cæ-
 sus Camus

sus Camus loco nomen et obeliscum ibidem in sempiternum rei
 μνημοσύνην erexit; hinc illud, Dux Camus ipse cadit, virtute in
 signis, et armis. [Nomina, vicinus, signaque servat, ager.

Præcipuus vero Cami percussor, egregius ac generosus
 adolescens ROBERTVS KETHVS, seu potius germano retento vo-
 cabulo CHATTVS nomine, cuius ingenti virtute Danorum copiæ
 non parum eo die concisæ, ac attritæ fuere. Hic tantis pro me-
 ritis, Milcolumbi Regis benevolentia, agro in Lothiana, aliisque
 regni locis cum donatus, tum Regii Architriclini, vulgo M A-
 RISCHALLI magistratu insignitus, KETHIS familie hoc
 seculo admodum insigni, genus atque exordium dedisse creditur.
 Quot autem ab hoc ROBERTO, tāquā surculi & rami, pullularint ne-
 potes, rogata et armata militia, bello et pace viri clarissimi, eundem
 MARISCHALLI magistratum, legitimā seriè, hoc septingentorum
 decursu annorū, summa cum fide gerentes, quos nulla unquā per-
 duellionis, proditionis, aut gravioris criminis labecula, aliquo
 patrum, aut nostro seculo, ipsa notavit invidia, quorum merita
 erga regnum SCOTICVM, usque ad hujus nostri defuncti
 operam, notissima, in patriis nostris annalibus, cuivis vel me-
 diocriter versato, liquido constare poterit. Taceo inlytum du-
 cem cognominem, ROBERTVM KETHVM, qui amissio
 patre ROBERTO & magno propinquorum numero, in pug-
 na Duplinensi, sumptis armis, strenue suorum cladem ultius, Per-
 thum urbem, ab hoste infessam cœpit, moenia diruit, soloq[ue]
 æquavit, ANNO C H R I S T I, millesimo, trecentesimo, tri-
 gesimo secundo. Transeo magnanimum virum, GVLIELMVM
 KETHVM, qui deleto hostium exercitu, & duce capto, triumphavit
 D A V I D E I I. Rege, ANNO millesimo, trecentesimo, tri-
 gesimo, septimo. Prætereo ejusdem familie & nominis, sed
 disparis & infelioris fati, GVLIELMVM KETHVM, Comitis
 MARISCHALLI Filium primogenitum, qui pro
 Patria fortiter dimicans, ab hoste captus est, ANNO millesimo
 quingentesimo, quinquagesimo, septimo. Sileo innumeros ex
 eadem familia prognatos Heroas, rerum gestarum gloria cele-
 berrimos, & avitarum virtutum æmulos: Neque enim omnes
 enumerare quo, (cti omnium virtus in luce collocari meruit)

sed ex amplissimo Theatro paucos, in quibus antiquæ gloriæ imago cernatur, quæ omnes provocare possit, ad par gloriæ certamen & virtutis. Hanc igitur familiam quotusquisque doctiorum neget, si nobilitas in vetustate sita est esse omnium nobilissimam? Si in splendore & virtute majorum resplendat, esse omnium quas unquam genuit. *SCOTIA* illustrissimam?

Verum ubi tot lucent monumenta propria virtutum, prætereunda sunt quæ communia multis profiliscuntur à majoribus: Quippe cum non sit in nostra potestate quos fortiamur parentes, sorte nobis datos non electione judicioq. delectos, inquit *Senecca*; & ut scite Poeta, Nam genus & proavos, & quæ non fecimus ipsi, vix ea nostro voco. Ad illa igitur animi sui decora eximia, & res præclare gestas, quibus hæreditariam nobilitatem austam, reliquit posteris illustriorem, pleno cursu nobis est contendendum, unaq; brevis totius vitæ tela quo poterimus artificio, est pertexenda. Neque tamen consilium est, ephemeras vitæ ejus, & singula facta percurrere, sed modo synopsis et vestigia aliqua rerum, pictoriis quasi umbris brevi tabella depingere, queis habitus oculos mentesque vestras subeat, & vestis & colores: simul & alia, ut in amplissima segete, omissa spicilia revocabuntur.

Illustrissimus noster *Heros*, cum à natura ad res magnas factus, destinatusque esset; puer adhuc sive genio, sive fato, sive prudentissimis Comitibus avo & patre ductoribus (utriusque enim adhuc superstitis consiliis, in regenda & dirigenda pueritia utebatur) studiis liberalibus tam fœliciter cupideque semper animum adjecit, ut in ea quoque parte, insigniorem quandam *προθυμίαν*, divinitus esse adeptum, res ipsa loqueretur. Quamvis enim tenera ingenia, facile ad rerum bonarum scientiam excitari, noster perneget *Stagirites*; sponte hic tamen momenta fere cuncta temporis ad percipiendam hauriendamque doctrinam conferebat, & in acurata pertinaciique assiduitate eruditio- nis assequendæ noctes diesque desudabat. Quare non tantum idiomati gentis suæ, *Latini*, *Græci*, & *Hebrei* sermonis, notitiam expeditissimam adjunxit, sed & studia antiquitatis, historiarum & politioris literaturæ, ea facilitate decurrit, ut quod in aliis

in aliis curæ & artis esse amat, in hoc magis videretur esse naturæ. Adeo ab ipsis pœne incunabilis & illo adhuc quasi lactente, admirandæ animi dotes eluxere, ut futuræ ætatis lineamenta, de tenero etiam ungui ducerentur. Vbi autem emenso hunc in modum primæ adolescentiæ curriculo, aliquantulum adolevit, octodecim natus annos, ad uberiorem rerum omnium scientiam & *ἐπιτεγίαν* comparandam, peregrinationem in exteræ regiones suscepit; quippe qui compertum haberet, hanc tanquam fulgentissimam Cynotoram, nobis alioquin in vitæ hujus salo fluctuantibus, cæcis & rerum ignarisi, affulgere, nosque usu, exercitatione, prudentia, expolire, perficere, locupletare. In Galliam igitur sese contulit, quæ una orbis omnium terrarum humanæ sapientiæ, & ipsis humanitaris dominicilium et sedes. Galliam qui visunt eos sibi præclare consulere judico, relatuos domum non prudentiæ nihil, et plusculum moderationis animi: Nam qui ad Boream vergimus, maiores quam expediatis, natura spiritus gerimus, quos ratione domare, & ad exempla humanitatis formare, omnium è re sit, sed eorum maxime, qui aliquid magnum et salutare in Repub. tandem aliquando sunt præstituri. Substitit autem Lutetia, ibique studiis idiomatis Gallici, et optimarum artium, eqnitatione et variis armorum certaminibus, exercere corpus et animum adsuescebat: Adeo etiam animosa ista, et poliorcetica consectabatur, et ad res Mavortias, heroica quadam *μεγαλοψυχία* propendebat. Non ille otiosus in delitiis fluere, aut mollis in voluptatibus vivere; usque adeo fuit his dispar, qui divitiis, vietiisque corrupti, dant se in otium et segnitiem, aut qui celsiori loco geniti, optimis studiis addici, non putant ex dignitate gentis. Hinc fama pernotus, Theod. Beza singularis pietatis et multifariæ eruditionis viri, Genevam commigravit, et de ejus consilio dicendi artem, et studia Theologica et Politica percoluit. His accessit Chorographiæ, et quæ circa eam studium foelix, cum vix hodieque regnum extet, quod non veluti penicillo in tabula delinearet, urbes, flumina, maria, leges, reges, præfecturas, et quæ alia, ad regionis, gentisve descriptionem pertinerent. Quin et Imperatorum, Regum, Principum, vet.

cipum, veteri nostroque *ævo*, res gestas gnaviter addiscebat, & illustrium familiarum cognationibus, matrimonii, adfinitatis, bus cognoscendis, κάματος ακάματος impendebat. Tandem Germania, Italia (utrâque pulcherrimis, munitissimisque urbis, castris, pagis, incolisque celeberrimâ) aliisque melioris notæ regionibus perlustratis, omniumque, quas perlustravit, linguarum etiam cognitione haud mediocri arreptâ, in Patriam post septennalem peregrinationem est revocatus. Redux autem (bono cum D E O) factus, quam Regi gratus, Senatu suprasno, & regni proceribus dilectus, omnibus charus, quos honores, quibus gradibus & occasionibus adeptus sit, quomodo eos gesserit, quorum saltuarium consiliorum author extiterit, quas legationes obierit, quæ pericula pro patria subierit, quas victorias reportarit, cum adhuc recenti omnium vigeant memoria, neminem in hoc concessu latere arbitror, nec mei est instituti omnia hæc persecui, sed summa quædam horum capita, per transcursum quasi attingere. Non multo itaque post, de rebus maxime arduis consuli, & gravissimis regni negotiis, quotidie à Serenissimo nostro Rege *IA CO B O*, adhiberi cœpit. Sciebat enim prudentissimus Rex, quo nobilitatis genere clarus; quanta rerum gerendarum prudentia instructus; quam sapientia cuiuscunque generis plenus esset; ingenio, judicio, & acie mentis quam admirabili polleret; In rebus subitis, quod Thucidides Themistocli tribuebat, quam prompte & sine hæsitatione consilia optima inveniret; de futuris, quam εὐσόχως, & prudenter conjiceret; in præsentibus, quam fœliciter se expediret; ignota quam diligenter inquireret; sic ut nihil tam dubium, aut obscurum esset, quod ipse non vel erueret, vel quasi è specula, multo ante provideret. In Daniam igitur, ad ecelebrandas inter se, & pia memoriaz *ANNA M* Reginam tædas, thalamosque connubiales delegatur, eoque Prorex & Proxeneta, summa omnium ordinum consensione designatur. Quo in munere cum campum sibi datum videret, ubi naturæ suæ dotes, quas industria auxerat, & usi roboraverat, explicaret, nihil in se eorum quæ isthuc facerent, desiderari est passus. Quo factum ut non solum Regi suo ornamento, Patriæ splen-

triae splendori, sed & Danorum Regi principibus, & nobilibus summae admirationi esset. Qua de re non immerito est nupero varum factu, cecinit quidam, & quidem scite,

SCOTE MARISCHALLE, O KEYTHEV, gaudete GEORGI,
Servasti Regi, Religione, Fidei.

Cum Pater, ac avitus, quoque avus, ac prima propago,
Gesserunt animum cum probitate, sacram. h. os qualem
Matte igitur, jam matte animo, tua gloria erexit,
Quod dextra fuerat sponsa tenenda tua:

Quodque dares tutam Regi, pietate colendo,

Qui ANNÆ nunc lateri jungitur ipse Comes.

Ergo MARISCHALLI, nullo claudetur ab aere

Fama: sed Arctos ibit ad usque polos.

Lucida quo tibi, dentur penetralia cœli,

Et post innumeros longa senecta, dies.

Qua autem legatione tam præclare defuncta, reversus in Patriam, novis subinde, iisque amplissimis auctus est honoribus. Quid non cultoribus tuis largiris virtus, memini nisi ignavis exosa? Enimvero gliscentibus hic domesticis malis, ad reprimendos quorundam perduellum motus, Anno virginici partus, supra millesimum, quingentesimo, nonagesimo, tertio, Boœtæ præfectura, est ornatus. Alias item, solemnibus omnium regni ordinum (prout moris est) Comitiis indictis, seu (ut vulgo loquuntur) parliamento, Anno supra millesimum, sexcentesimo, nono, rerum summae est præpositus, adeoque in ipsis Regis, in ANGLIA absentis, locum est suffectus.

Sedenim (Auditores) ne forte hæc que in promovenda Repub. præstítit (que certè maxima sunt) cogant nos reliquas Herois nostri virtutes, silentio præterire, ad illas veniendum est, quas imprimis sibi colendas existimavit, illarumque

brevis quædam *πλαγαφή* oculis vestris est subjicienda. Primo autem ē memoria mihi prōdit prædicanda ipsius liberalitas, seu basilica potius, & tanto Heroē digna μεγαλεπράπεια. In hac virtute excellere statuit, in qua paucos videbat, aut fētē nūllos eminere. Noverat enim acutissimi vir ingenii, nulla re magis mortales, ad Immortalis D E I naturam, quæ summa bonitas est accedere, quam plena (quod aiunt) manu largiendo, ac de multis quoad fieri posset, bene merendo. Liberalitatis & *εὐεργεσίας* ejus monumenta non pauca extant, sed nullum quod vel nominis aeternitatem, vel gentis *K E T H E A* celebritatem, usquequaque in omnem propagabit posteritatem, quam *M A R I S C H A L L A N V M* hoc, ad disciplinarum operæ pretia promovenda, & vacillantem rem literariam fulcendam, *A B R E D O N I S* nostris, suis impensis excitatum, & luculento patrimonio decoratum.

D E V S Immortalis, quid hoc pulcherrimo, laudatissimoq. facto præclarus, quid sapientius, quid illustri Heroe dignius, quid Ecclesiæ & Reipub. utilius ac salutarius commemorari queat? fontem ipsum rerum bōnarum omnium, atque utilium effudit Inlytus *M A R I S C H A L L Y S*, qui Scholam hanc, ut commune quoddam literarum emporium primus aperuit; barbariem exterminavit; impietatem profligavit; legum contemptus, seditiones, scelerumque effusam licentiam cohibuit, coercuit, compescuit; Civitati *A B R E D O N A N Ā E*, illiusque juventuti consuluit, effectque ut quasi postliminio restitueretur pax & concordia, veritas et pietas revocaretur, redirent innocentia et morum integritas, omnium denique scientiarum et virtutum studia, ad communem hujus et futuræ vitæ jucundissimam fruitionem reslorescerent, et vim dignitatemque meritam recuperarent. Non possum ego taciturnatis velo obumbrare *εὐχαριστία* illud doctissimi quondam vatis, et humaniorum literarum Promi-Condi Cargilli, quod illustrissimo nostro comiti, hoc ipso nomine conscripsit, consecravit. Sic igitur ait:

Quod

Quod meritis MAR S C H A L L E tuis Regibus illis,
 Eternum addictas obstrinxti fædere Musas,
 O quantus te expectat bonus ! quo nomine surget
 Fama tibi eximias sparsura in secula laudes ?
 Tota tibi patria multum Respub. debet ;
 Vt pote, quod quondam legati munere functus :
 Quodque geris tantis rerum molimina turbis,
 Si que forte sient arcere incommoda promptus.
 Sed mage, quod Musas sic es complexus alumnas,
 Plus tibi nostra tamen debet Respub., tanto
 Divinita officio, tum se debere fatetur ;
 Cui vovet in vestris semper fesse affore rebus,
 Et memori semper solvendas petiore grates. Et. quorum
 recitatione ne quam par est, prolixior siem, supercedeo.

Quid ipsius humanitatem et πραότητα, in qua obeunda
 omnibus sui ordinis mortalibus multis parasangis antecelluit,
 efferam ? Delia notior non canibus ipsis, quam ipsius erga om-
 nes quibuscum consuevit humanitas, in qua celebranda multus
 non ero, sed quod olim Athanasio Nazianzenus tribuit enco-
 mium; idem et huic nostro, deberi profitemur, ψυλος μὲν τοῖς
 ἔργοις, ταπεινὸς δὲ φρονηστι, tam animo mitis, inquit et
 demissus, quam vita sublimis. Accessu, affatu facilis iste,
 tanta erga inferiores comitate, in amicos aut dignitate aliqua
 præditos reverentia, ut omnibus quos acciverat fama nominis,
 nihil amore magis una, et admirationem ingeneraverit.

Neque tacenda mihi Regia Comitis nostri hospitalitas. Non
 Cimon Atheniensis, non Cydon Corinthius, cuius domus
 omnibus exposita, huic proverbio ἀχλεῖται θύραι locum de-
 dit, hoc munere æque insignes, æque φιλόζενοι atque nostri
 hic. Nemo impensis retinebat hospitem, invitabat prolixius,
 tractabat

eratbat laetius. Utinam et hodie magnates, Principesque viri idem factitarent, aliquanto certe melius cum hospitibus, et advenis ageretur: Sed (heu miseris) fores habent tritis ~~ωστηρης~~ ~~αι ποιησας~~ ut pastorum casæ, adeo hac tempestate inhospitales, aditu difficiles. Ecastor ejus Ianua nullos abarcuit, ejus mensa tanquam Solis, semper strata, nullum hospitem seclusit.

Cuncta viatorum gens, hanc venerata colebat;
Namque larem hospitiis nulli precluserat unquam.

Iam vero in perferendis æquo animo adversis, quam insignis in hoc Principe emicuit fortitudo! reflantem, renitentemque fortuna ventum, usque adeo patientiæ et constantiæ velificatione moderatus, ut nuperis in domesticis malorum fluctibus, (res plus satis arbitrora nota) magni gubernatoris instar, imo scilicet velo navigarit, et reliquias navigii ad suum cursum aptarit. Hoc subinde quo Aeneas suorum sociorum incoerentia mulcebat pectora, dicto fese firmans,

Oabit DEVS his quoque finem:

Onorate, & vosmet rebus secundis.

O verba vere aurea, generosos et excelsos redolentia spiritus! O fiduciam aduersus tot aduersa impenetrabilem! O invictum in tantis calamitatibus animi robur! Incertum utrum rebus secundis constantior, an aduersis æquior et temperantior fuerit: In illis siquidem nunquam insolescere, in his nunquam animum remittere, visus est,

Prospersa non letum fecere, nec aspera tristem.

Sed ex omni censu bonorum, quibus noster Heros ad miraculum usque, suspiciendus fuit, nullam laudem reor esse comparandam, cum pietate et religioso numinis cultu, cuius ad extremum usque, vitz spiritum, tenacissimus et studiosissimus extitit.

existit. Quæ virtus tanto clarius haberi debet, quo rarius in viris nobilibus deprehenditur. Dicam enim justa cum indignatione id quod res est; plerique nobilitatis titulo sic insolescunt, ut **D E U M** vereri, ac venerari deditur, quasi nobilitas dux esse debeat ad induendos ritus Cyclopum, & exuendam numinis reverentiam, in qua sola nobilitas sita esse debet. Noster autem, quam impensa vita sanctimoniam sectaretur, quam alte, alte pietatem & *ōstēmā* coleret, saperet, spiraret; lectionis, & verbi divini meditationis studium acre, sacrarum obsecrationum vigor & frequentia, industria pauperum cura, propensus quo Orthodoxæ religionis professores completebatur amor, effusa erga omnes charitas, innumeraque id genus alia vere Christiana officia, jugiter & luculenter, prodebat declarabant, comprobabant.

Sed quid encomia viri magni & laudem omnem supergressi, ultra commemorem, quem ignoravit nemo penitus, nisi qui demens, contempsit nemo nisi qui malus? Et quid serie meritorum ejus tam prolixa, quorum quoque campus, magis magisq; oculis nostris aperitur, animorum vestrorum vulnera, parum clementer instaurò? que tristitia etiam oris, et manifesta *xarīφea* prodi, à singulis animadverto? Hoc duntaxat unicum paucis restat expediendū, qua ratione ultimum suæ vitæ cursum expleverit: Optime namq; constat vita totius ratio iis, qui fortiter mori, & non velut inertes Poetæ, in extremo correre actū, didicerunt. Agedum igitur, videamus quantum hic constantis animi specimen, noster ediderit? Iam primum simulatque, se morbo correptum graviori sensit, continuo mens præficia futuri, augurata est instare sibi ultimum ævi terminū. Tanta autem cum tranquillitate mentis, sese ad mortem componebat, ac si in alieno versaretur foro. Mox sese recipiens in conelave illud, in arce sua **D V N O T R E N S I**, lectumque, in quo fertur majores suos, magnas & generosas effudisse animas, Medicos tam animæ, quam corporis (ut tunc imprimis fieri decet) accersendos curavit. Coram quibus toto tempore, quo aut in cubiculo desedit, aut lecto affixus fuit, tam accurate & perite, de morbi sui genere, de misericordia **D E I**, de Redemptione generis humani, de Iustificatione per fidem in **CH R I S T V M**, de Resurrectione corporum, & animarum immortalitate, aliisque præcipuis Religionis articulis, differuit: adeo ut jam tum, C cœlestis

cœlestis gloriae primitias, differendo degustarit. Interea invalescet indies morbi vis, obnitente quidem quantum per artem & industriam fieri potuit, naturæque vires prolectante, clarissimo & exercitissimo D. VENAE (quem honoris causa nomino) Gymnasiarcha nostro dignissimo; Sed frustra, quum indomita mali pertinacia, ipsis quoque arti opprobrium faceret. Tandem nonis Aprilis, horam circiter quintam matutinam, cum vixisset annos septuaginta, de præsidio & statione vita ab Imperatore summo evocatus, animam exhalavit, & quidem placidissimo fine, mitissimoque, qualem antiquitas obvenire, maxiinis sæpe, & sanctissimis viris observavit.

Corpus hospitium illustris animæ, quæ terras omnes nomine implevit suo, compositū est gentilicio tumulo: Sed tua (O MARI-SCHALLE) cœlo asserta mens, & sincera claritate vestita, jam fortissimis illis animis, quæ pro CHRISTO morte oppetere ause olim, adjungitur: Iam commercium cum DEO habes, & quem diem-velut ipsis novissimum planximus nos, voce funerea, hunc gloriaris fuisse tibi natalem, & æternæ auspicem felicitatis. Quapropter, etsi non solum hæc ACADEMIA, verum etiam Ecclesia, & Respub. universu, damno ac vulnere afflita sit gravi, ex tanti Herois obitu, tamen illius beatitudini potius nos gratulari oportet, quam infirmo desiderio & muliebri mollitie, lugere ademptum, meditarique quæ vulneri huic possint adhiberi remedia, quam qui doloris incendendi somites conquiri. Non hoc præcipuum amicorum munus est, (inquit ille) prosequi defunctum ignavo quæstu, sed quæ voluerit membrisse, quæ mandaverit exequi: quod fiet, si facta, si dicta ejus, si morum & virtutum sanctitate, in animum revocemus, piæq; animi recordatione, & si qua posset imitatione, sistamus nobis Heroa quasi præsentem. Quin & hoc imprimis, ægritudinem nostram lenire, & nobis maximo licet dolore confectis, Panacea loco esse decet, quod non tam morte denatus Comes noster, quam in Illustrissimo GULIELMO COMITE verè Patris γνησιω Filio, paternarumque virtutum herede, renatus conspiciatur. Quid enim aliud est Filius, quam Pater in altero se repubescens?

Tū autem, Comes Ornatiissime (ut ad te traducatur, et tibi desinat nostra Oratio) magni Parentis, magna progenies, jure nobiscum comploras, et Patrem tibi sapientissimum et amantissimum, cuius

cujuſ monitiſ, conſiliis, jam tui rector, adoleſcētiā regebas tuam, deſiles amilſum. Sed in hoc mōrōre, locus ſolatio concedendus eſt, et mortem illius, hoc moderatius ferre decet, quod decessit aetate iuſta, memoria expedita, iudicio perſpicaci, et fama denique illibata. Quid: quod chariſteria imprimis Dēo ſolvenda, quod Parentētōies morbiſ adpetitum, ante ſubduci non paſſus eſt, quam rebus omnibus fōeliciter, atque ex animi ſententia compositis, ſedatiſque, tibi pacatam reliquerit hēreditatem, et ſe vivo, auti dominum patrimonii, renunciarit. Nobis autem MARISCHALLANI tui, (Inclite MARISCHALLE) myſtis et alumnis, duro, diſſiciliq; hoc aēvo laborantibus, ſecundā (quod aiunt) navigatione eſt utendum, et extinto illo, qui nobis ſubſidia, p̄ſidia, auxilia, conſilia ſubminiftrabat, ad te, tanquam ad tutelare numen eſt confugiendum. Te compellamus, obſervamus, Te colimus ſuſpiciimus, Tibi nos noſtroſ ſque animos, omniaque noſtra, conſecramus atq; devovemus. Ne igitur noſ deſtituas, neve deſeras, ſed paternā in noſ benevolentia ſuſceſſionem capellendo, ſtudia noſtra literarum et artium ingenuarum, haſ humanitatis, eloquentiā, philoſophiāque Scholas, tuo patrocinio foyeas atque tuteris. Hoc exoptat ardentifſima Patris tui pietas, hoc efflagitat ipliſſima cauſa noſtrās aequitas. Aequum eſt enim, quando autoritatis et dignitatis paternā hērēs iuſtitutus eſt, ut eos in tua tutela colloces, qui cum hēreditate, ſub tuam curam, ſollicitudinemque veneſunt, ut cum patrimonio dignitatis, onera quoq; hēreditatis, ſubiſſe videare. Neque profecto deſunt quidam, qui paſſim exultantes, in vulgus rumiſculos ſpargere non deſtiterunt; mōrtuo neſtpe patre MARISCHALLO noſ derelictos, noſ deſtitutos, nullum nobis ſore Patronum, qui dicta factaq; noſtra tueretur. Sed tuam heroicam & ſublimem iignorantes in dolem, tanquam horrēdo percuſſi ſcotomate cæciutiunt. Scilicet habebimus te, Patrem amantissimum Collegii, te Scholarum fauorem ſtudioſiſſimum, te vindicem dignitatis noſtrās acerriſtum, illum in cœlo, te in terris deſenſorem. Sciant igitur, & ex me (tuā mēntis in p̄ſentiarum nuncio) quicunq; tandem ſint cognoſcant, non tam Patronum amilſe, quam mutaſe, non tam p̄ſidia nobis erepta, quam quā deerant reſtituta, neque tam jaſturaſ ſeſiſe nos, quam uſuram.

Extremum hoc erit, ut, quod & mos, & officii ratio præscribit, huic ornatisimo confessui gratias agam, quod tanta celebritate & frequentia cohonestare dignati sitis, hoc nostrum non ingenii aut eloquentiæ specimen, sed supremum pietatis munus, atque humanitatis, devotum piis manibus principis omnium ætatum viri, ac pariter omnifaria virtute instructissimi.

D I X I .

MEMORIAE
 &
 AMPLITUDINI
 GEORGII,
Marischalli Comitis Illustrissimi.

Ontendere olim de stirpe insignis Homeri
 Septem urbes, magni vatis amore pares.
 Ast EXCELSO COMES, Iove judice, Gentibus ecc.
 Lis est de tumulo major oborta tuo.
 Gallia avert Fratri sociare, Geneva peremptum
 Quem slet & æterno carmine Beza sacrat.
 Vtque Danus recolat sponsalia regia, cippum
 Magno erat hunc; Vereti est nec memor usque Cami.
 Hoc agit & veteres memorans Germania Cattos,
 Saltus Hercynii qui coluere sinus.

Græcia ABREDONIAE reparatas spectat Athenas,
 Spectat Athenæ moenia sacra novi,
 Feque unum Admidum columnen sibi vendicat uni:
 Stemmate dum Proavum SCOTIA mater ovat,
 Dumque MARISCHALLI partes, Dublinia castra,
 Perthumque & Brussi fixa trophyæ manu,
 Ius Praefectoræ, geminum Proregis hororem,
 Perpetuamque quater facula bina fidem,
 Spemque domus Gnatum signat; KETHEIA per quem
 Gens prope nobilior nobilitate suâ est.
 Hæsit in ambiguo pater ipse hîc Jupiter: inde
 Litem sic placide composuisse ferunt.
 DIVI ANIMAM, EXVVIAS ANIMÆ DVNOTRIA, FAMAM
 COELI TOTA HABEAT MACHINA, TOTA SOLI.

DAVID WEDDERBVRNVS,
 LITERATVRÆ POLITIORIS
 PROFESSOR, ABREDONIAE.

ΑΠΟΘΕΩΣΙΣ.

Lutea ab Eeo procedens littore bigis
 Aurora, astrigero (traheret Phœbeius axis
 Cur tantas mirata moras) fulgebat olympos.
 Cynthius ipse graves versans sub pectore luctus,
 Vertice sepositis radiis, ostroque decoris
 Vestibus, obscuris involverat ampla tenebris
 Testa: ac interea mœstis mandaverat Horis
 Ut volucres paterentur equos præsepibus altis
 Vesci, quò liceat merito indulgere dolori.

Hæc fatus, gemitus vix imo pectore duxit,
 Cum subito tardis tres viæ gressibus almæ
 Adventare deæ. Sophiam, Suadamque sorores
 Ex terris profugas, laniatasque unguibus ora,
 Ducebat Pallas, ferales ipsa cupressus
 Buxo pallidior gestans, capitisque virentes
 Concultans frondes, fusis sine lege capillis.
 Limina prima deæ simulac tetigere, per umbras
 Ad Phœbum tendunt, ubi solus vulnus alebat
 Squalidus immensum teæti in penetralibus alti.
 Cui prior hæc Pallas lachrymis ita fatur obortis.

Hæccine firma fides ? sacras hæc vota paludes
 Per Stygias, Erebique domos ? sic numina fallunt ?

Atque adytis, proh! Phœbe tuis cortina facratis
 Vsque adeo mentes lactat divamque, hominumque?
 Excidit annè tibi, quoties mihi multa roganti
 Dixeris, æternos Sophiæ, Suadæque patronos,
 Fautoresque omnes semper fore? Nestoris annos,
 Non responsa dabas, niveo & numeranda lapillo
 Tempora Tithoni viesturos? quò tibi tandem
 Nunc horum concessit amor? quò fata, fidesve?
 Inventum medicina tuum? Vox plura volentem
 Dicere defecit languens sub faucibus imis.
 Qualis, cum excelsis, rapido furit ore leæna
 Trux catulis orbata suis, in montibus, omnes
 Vestigans oculis sinuosos undique tractus,
 Amfractusque loci, rupeſque, & inhospita tæſqua;
 Haud secus, atroces vultu testata dolores,
 Ingemuit Pallas, preſſoque obmutuit ore.
 Successere Deæ comites, geminantque querelas.
 Et præit hoc Sophiæ lugubri carmine Suada.

Heu nos! heu miseras! nobis nova funera ſiccis
 An ſpectanda oculis toties? totnè inclyta Divum
 Munera concludi buſto cernemus, & illos,
 Phœbe tuas, Pallaſque tuas, noſtraſque tuentur
 Qui laudes, adolent toties altaria tædis
 Qui ſacrif, cumulantque cadis libamina plenis?
 Non alio, hos, cui corda patent, discriminē habebit
 Quam gravium foedâ vitiorum labe notatos?
 Gloria quæ ſuperis reſtabit? quive minores
 Reddēt laude deos celebres, nobisve litabunt?
 Quod ſi, (quod perhibent) his ſint ſua præmia digna,

Cur non Phœbe pater, divis domus omnibus illa
 Splendida K E T H I A D V M (jam multis ordine lustris
 Nobilitata Cami bellacis sanguine) curæ?
 Cur non ille, domus (quondam ah) decus, ille suorum
 Majorum heroà nulli virtute secundus
 Heros? quid tristi pateris succumbere morti?
 Regaline ideo quondam dignatus honore,
 Prorex, jura dedit, flectens moderamine habens
 Regni, tot seclis & bello, & pace potenter?
 Aut regi accendit tædas fovitque jugales?
 Præfuit aut Boreæ? certis proceresve locavit
 Sedibus, illustri Regem cingente corona?
 Tales quippe vices ut ferrea fata repandant.
 Hæc si non superos tangunt, non illa moveret
 Omnis in hoc uno virtutis firma catena?
 Nam quò aliis major, tantò fuit omnibus omni
 Syncerâ melior laude: unam namque bonorum
 Hanc hominum propriam semper ratus, hac sibi solâ
 Gaudia captabat quæ, quippe perennia, sævus
 Non ignis, pelagive queant agitare procellæ.
 Excelsum nisi per fanum Virtutis, Honoris
 Haud adeunda sacri ducebat limina templi.
 Nam decori fuerit licet alto à sanguine Regum
 Nobilitas; præclara, alieni haud indiga, virtus
 Hunc sua tollebat supra mortalia, flamma
 Vi propria ut surgit, cœlumque, & sydera lambit.
 Illecebris non hunc blandis divertere Galli,
 Germanive omnes potuere, aut improba turbæ,
 Italicis diffusæ oris, contagia recto

Numinis à cultu, solido & virtutis amore.
 Speque, Fideque alti semper confinia cœli
 Spectabat, mentis flammans has ardor ad arces
 Semper anhelabat, gelidas ut cervus ad undas.
 Magnifica hinc illi molimina. Fraude maligna
 Semotâ, jus, fasque animi coluere recessus.
 Non huic parca manus; Charitum sed gratia larga
 Reddidit illustrem pariter cœloque, soloque.
 Clausa domus nunquam miseris, sed semper asylum
 Præsens, atque inopi rebus solamen in arctis
 Semper, Amaltheo promanans divite cornu.
 Alloquio gnarus mulcere, & flectere mentes.
 Hinc animo, ac vultu generoso affabilis, atque
 Comis cunctorum sibi conciliabat amorem.
 Quid quod opes Iuno indulsit Saturnia magnas?
 Innumera & lætâ flaventia jugera messe?
 Major at his virtus fuerat quæ nescia vinci:
 Quæque ipsum semper docuit præsentia cauto
 Moliri, & prudenti animo, curâque sagaci
 Eventus rerum dubios, casusque futuros
 Prospicere, atque animo memori transacta referre.
 Vrque tuo, O Pallas, clypeo septemplici Perseus
 Gorgonis horrendum stridentia colla colubris
 Dissecuit; sic ille, tuo sacra testa dicando
 Præsidio, tenebras generosis dispulit atras
 Horum pectoribus, qui nos, & nostra per omnes
 Diffudere plagas inventa, & nocte perenni
 Cimmeriâ mersos illustrant lumine sacro.
 Vraniæ hinc ortus, Themidisque, & doctus Hygeæ

Mystarum numerus, cinxit cui tempora quondam
 Hæc domus æterno lauri viridantis honore:
 Quos vel Cecropiæ laudent te judice Athenæ.
 Inque dies domus hæc crescit, crescerque, benigno
 Numine, ut arborei fœtus, hederæque sequaces.
 Heu deflende heros! cur te tam dura tulerunt
 Sæcula, cur tanti talem genuere parentes?
 Anne gravi ut cippo fatis condaris iniquis
 Ante diem, cum jam vegetâ, & viridante senectâ
 Floreres, carpenda forent cum dulcia vitæ
 Gaudia præteritæ, spes cum spectanda tuorum
 Natorum, & nati quales nascantur ab illis?
 O quam te memori deflebit postera mente
 Ætas! Quanta tuis aßurget gloria rebus?
 His dictis, Phœbus tandem sic ora resolvit.

Altius haud vobis, Divæ, sub pectore triste
 Fatum quam nobis manet hoc, mentemque remordet,
 Exemplo Herois careant quod ferrea tanto
 Tanti secla, quibus verè vir rarer albo
 Est corvo, cygnove nigro prope stagna Caystri.
 Anne ego vel currum regerem, lucemve referrem
 Invisam mihi, jam toties, terræve, polove?
 Ni me olim sacro, Phaeton, tuus avius error,
 Voto astrinxisset superis, per lurida Ditis
 Regna, & Tartarei latices Phlegetontis amaros.
 Ne tamen immemores fatorum ducite Divos
 Tantorum, subeatve animum me fallere, sortes
 Fatorum quoties veraci mente recludo.
 Me fratrem Phœbe spernet prius, ignea ponto

Sydera tingentur, brumæ miscebitur æstas,
 Vivida virtutis pereat quam fama celebris.
 Non animâ tellus digna est domus hospita tantâ,
 Degravat erectam, frangitque ubi terrea moles
 Corporis, anxietasque gravis, luctusque, laborque:
 Optima quæque dies miseris ubi diffugit ævi
 Prima, subit morbus, morbi comes inde senecta
 Effeta accumulat sibi mille subinde dolores.
 Vita hominum fulvo quamvis resplendeat auro
 Conspicuè, & gemmis, celantur quotquot Eoo
 Oceano, quamvis titulos, ac stemmata jacter;
 Exhibit incautis aloën infida, favique
 Mellitâ mollitum animum dulcedine perdit.
 Altius emergunt animæ quæis entheus iste
 Desuper affulgit vigor, effinxitque Promethei
 Dextera quæis corpus modulo meliore, lutoque.
 Has (simulac terris inviderit Atropos occans
 Licia, vitales & clauerit ætheris haustus)
 Ignea vis sursum vehit, & super æthera læta
 Templa colunt, sacra Templa colunt, quæis Thessala Tempe,
 Elysiique lares, & fortunata vireta
 Cedunt, ut soli tenebra, mendacia vero.
 Gaudia vera fluunt ubi plurima, qualia mentis
 Angusta humanæ capiat non capsula, quanta
 Lyncea non acies videat, non auribus ullus
 Hauriat attentis, non lingua expreſſerit ulla.
 Hæc vos spes foveat. Mæroris pellite nubes
 Sollicitâ nunc mente Dex, vultuque sereno
 Ocyus hæc celeri mea iuſſa capellite gressu.

Dædalea, domus est sublimibus alta columnis,
 Structa manu, crebraque patens testudine, apertum
 Prominet in pelagus latè quæ Mernia læto
 Vber proventu tellus, tumidumque lacessit
 Desuper Oceanum sublimi à vertice montis.
 Indigenis jam dicta virtis **DVNOTRIA**, (**DIVAM**
ATRIA quæm verè quis dixerit) undique patrum
 Effigies priscæ hic decorant notissima vobis
Mœnia, **KETHIADVM**. Suada comitante sorore,
 Tu Sophia hac cælo subeas delapsa supremo.
 Magnanimum hic primo gnatum solabere gentis
 Spem claræ, & rebus dic quæ fors certa futuris.
 Hanc ego fatidico tibi paucis numine pandam.
 Utque parentatum fuerit de more beatis
 Manibus, augustam terris deducite tandem
 Huc animam, quippe hinc ortam, cæloque locate.
 Hac ubi dicta dedit, nitidis sua tempora Phœbus
 Accingens radiis, currus depositis, equosque.
 Ocyus at geminæ Zephyris, Euroque, relictâ
 Pallade, certatim tendunt, properantque sorores
 Vnanimes, Phœbi solantes pectora dictis.
 Nubila dum vero tranant, terrisque propinquant,
 Montes, qui quondam soliti juga celsa sub auras
 Erigere æthereas, visi subsidere, luctu
 Compleentes riguas lachrymarum flumine valles.
 Montibus in summis Dryadum tum turba sororum
 Omnis, Hamadryadesque, & Orcades, undique pulchra
 Pectora tudentes, onerabant astra, deosque
 Alternæ, alternâ variatis voce querelis.

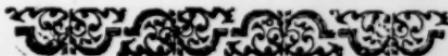
Nec minus, elatis prodebant questibus ægros
 Luctu animos, stratae passim per flumina mœstæ
 Naiades, & tristes per florida prata Napeæ.
 Doris & ipsa aderat, simul Oceanitides omnes
 Nereïdes, pensis hyalis mœstiore remotis,
 Et crebros altè singultus pectori anhelo
 Sedibus in vitreis ducentes, funera tanti
 Flevere Heroïs, fleverunt saxa Vestæ
 Viscera, & horrenti squalentia marmora vultu.
 Divarum hic vulnus sub mente recruduit ingens.
 Verum spem vultu simulantes, passibus æquis
 Montem præruptum superant, mœstæque pererrant
 Atria lamentis miseris resonantia, toto
 It gemitus cœlo, ferit aurea sidera plangor.
 Solum quem Divæ voluere cubilibus altis
 Inveniunt, vixum lachrymis, luctuque gementem.
 Inde prior Sophia hunc verbis compellat amicis.

Desine jam tandem, magni Tu magne parentis
 Nate, decus generis, gentisque, O desine justos
 Incusare deos, aut tristia corda dolore
 Exanimare gravi nimium, patrisque beatos
 Questu sollicito manes excire repostos.
 Usque adeonè mori miserum est? Adeonè dolenda
 Mors, vitæ melioris iter quæ pandit olympos,
 Fortune imperium cæcum quæ terminat, atque
 Viætrix anticipites curas sibi subjicit omnes,
 Mortalis quâ fit superi conviva tonantis?
 Quem defles genitor, cœli nunc arce supremâ
 Indigitum dapibus fruitur, semperque fruetur.

Finibus in regni Pharii licet astra petentes
 Pyramides pereant, ac illa palatia celsa
 Elea, & Mausolei fortuna sepulchri,
 Non tamen ulla dies, donec sol iste diurnâ,
 Nocturnâ aut Phœbe lustrabit lampade terras,
 Extinguetve tui nomen, minuetve parentis.

Quin te, inviète Heros, in cœlis te quoque fata
 Exspectant paria. Interea tu tramite recto
 Virtutis patriæ illustris, nunc alter ab illo
 Incedes, pressoque leges vestigia gressu.
 Te duce pacato crescer gens aurea mundo.
 Desinet impietas te sospite: pura meabit
 Relligio in mentes hominum, probitasque, fidesque.
 Te duce Palladiæ semper pandentur Athenæ.
 Naturæ pergent, te Mæcenate, latentes
 Vires, & causas juvenes dignoscere Phœbi,
 Pieridumque cohors, Sophiæ quæ tecta Lycei,
 Atque vireta terit Suadæ, Musisque sacrata est.
 Hinc tibi surget honos, qualem non lora Galeso,
 Murice vel Tyrio donarit coccina lœna,
 Non Lybicæ dederint mensæ chrysandeta, gazæ
 Non effossæ omnes Arabum, Nabathæaque regna.
 Hinc domus, arque omni imperium sine fine manebit
 K E T H I A D V M: deeritque tuo de stemmate nunquam
 Qui præsit, magnorum haud unquam indignus avorum.

Dixerat, hinc Phœbi memores subiere sorores
 Testa poli, atque animam Herois fundamina cœli
 Mirantem mensis adhibent, Divumque catervis.

'ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

τοῦ ἀντεῖ.

Εργεο μυρόμενα τὸν νεκρὸν πᾶσας πεντετεττα
ΠΙΕΡΙΔΕΣ, ΧΑΡΙΤΕΣ τ', ἥδ' ΑΡΕΤΗ', ΣΟΦΙΑ,
πΙΕΡΙΔΕΣ πεῶτον πρὸς τικλομένων γελάσκον,
Αδειοις μέλεσιν ἥδυθρόσιος τόκον.

Θεαστοις τοῦθὸν ΧΑΡΙΤΕΣ μαστῖς γλαυκέσσωτι
Εξέτεραφον, πάσεχον θευμασίαν τε χάριτο
Ἐπλεπτο τῶδ' ΑΡΕΤΗ' πλύσελθοτο ὄμβοσολθοτο αἰτεῖ,
Η' ἀλεάσων πλῆθοτο ταῦς περιπίδεσσος πόρει.

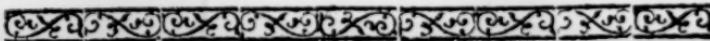
ΗΡΩΣ αλλὰ σοφὸς ΣΟΦΙΑΝ πτεάτεσσιν ἀρσενῆ
λαμπροτάτοισιν ἐοῖς δῆθ' ατίτηλε δόμοις.

Χῆτει τοιεῦδ' αὐτὸς ὅδυρος ιμερέοντο
Οὐσις εἰ, αἰζόμενος τὸ ταῖφον ἥδε νέκυον.
Καὶ λέγε, ΛΑΪ, ΛΑΪ, ὅτις ἐκ ἕργου αἰδεῖ θεοῖς
Οὐτως ὁν σέργον καρφίτων αὐτρα' θέμεν.

Ponebat Gulielmus Wedderburnus

Abredonensis, Græcarum literarum

In Academia Marischallana Professor.

IN E V N D E M.

I.

I domina æternæ lachrymæ reparare valerent
 Magne Heros obitu conciliata tuo,
 Fundere cessaret mundus pro funere, at omnes
 Cum superes lachrymas, anne filebo meas?
 Stirpe licet prima fueris, regaliaque arma
 Tractares, prior hac mens generosa tamen.
 Quâ melior Pandora, suo considerat omni
 Virtutum sacro concomitata choro.
 Mens miranda velut lampas Phœbæa relucens,
 Emisit radios orbis in omne latus.
 Larga manus sacrique oris facundia rara,
 Queis fama ad superas est tua vesta plaga.
 Ingentes multorum animos ingentior ipse
 Viciisti, & vici procubuere tibi.

Ante morsa Fabios

Fabius ante morā, susceptis Scipio rebus :
 Et Cæsar vicitis Iulius unus eras.
 Arctoïs Helice in terris, Cynosuraque cunctis,
 Atque pater patriæ solus ubique tuæ.
 Et vultu & gestis constans tibi semper, avorum
 Gloria, venturæ posteritatis apex.
 Eximium de te qui dixerit omne, fateri
 Cogetur sphæram laudis abesse tamen.
 Qualis enim & quantus fueras belloque togâque
 Dicere, cunctis est munus opusque **D E I.**

A. M A S S E V S.

FN EVNDEM.

II.

PROSOPOTIA.

Iste viator iter paulisper, quæque sepulchro
Extant marmoreo lem mata scripta lege.
Funde legēs lachrymas lachrymarū nō tibi solū
Sed cunctis cheu non data causa levis.
Bello & cæde Cami cui plus quam floruit annis
Bis quadringentis nobilitata domus:

Cui genus à prisco SCOTORVM stemmate regum

Et regni procerum (proh dolor) ecce Comes:

KETHVS majori quo non se jactat alumno

SCOTIA, deliciæ gentis honosque suæ.

Atria magnificis majorum fulta triumphis

Splendebant, opibus non sine Cræse tuis.

Ast his contentus nondum fortissimus Heros

Cui potior proprio Marte paratus honos:

Protinus in summam cathedram penetravit honoris,

Et pariter cunctos nobilitavit avos.

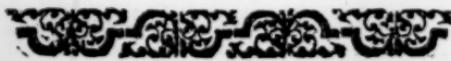

Ornabant pietas, animus quoque largus, ab omni
 Parte probata fides, his quoque juncta Charis
 Mundo non soli genitus sibi, sumptibus amplum
 Hospitium musis præbuit ille suis.
 Hinc foras Causidicos, haber hinc Ecclesia fidos
 Pastores, habet & Curia sancta patres.
 Gallia doctores petit hinc, Germanus, Iberque,
 Nec non qui liquidas Tibridis haurit aquas.
 Sed nunc heu tristes fletus ad funera fundunt
 Pierides, passis post sua terga comis.
 Et violas spargunt, supremos thuris honores
 addunt, & querulis verba sonanda modis.
 Nulla tuam Generose Comes deleverit zetas
 Famam, & si corpus livida claudat humus.
 Parta tibi cœlo requies, cœlestibus aditas
 Conciliis, summo perfuerisque bono.
 Nos tamen interea laudes super astra feremus,
 Est mortis tanti nescia fama viri.

Posuit Andreas Massenus Abredonensis

Logicæ Professor in

ACADEMIA MARISCHALLANA.

Eiusdem incomparabilis Herois

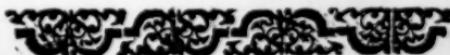
E P I T A P H I V M .

Ic KETHI tumulus. Vasti templa ignea mundi
Reclude; haud fient cætera nota tibi.
Quæ jactat tellus, tantum vestigia laudum:
MAXIMA, quæ vivax aëre fama canit,
Sol quæ se Eoo, quæ gurgite tingit Ibero,
Extima sunt tenui verba relata sono.

Denique siderci quæ ingente volumine cœli,
Phœbi depinxit, Castalidumquæ manus,
Tessera grati animi. Miraris? jure. Stupescas
In solo hoc, tanta, haud mira fuisse Viro.

Iacobus Sibbaldus, Philosophiæ
naturalis in Academia Ma-
rischallana Professor.

His accessere in obitum eiusdem Comitis,

Vernaculo idiomate conscripta Carmina,

**A GVLIELMO GVID ECCLESIAE,
REGIS-EDWARDI RECTORI
Dignissimo.**

To the Mourners.

IN saddest Sable of the Dolefull Hus,
Which Atropus to Mourners doth allot,
Let everie one (bidding to Mirth adue)
To Threnodies now tune their Treble Note.
And so with sad Melpomene deplore
A Matchlesso Losse, and if we could say more.

Of the Defunct.

Heroicke Worth, with Virtues rare,
In-chessted in this Coffin are.
Kirke, Kinne, and Countrey losing one,
Whom eare Eye justlie may bemonie.

Apon His Diton, VERITAS VINCIT.

AS Truth ov'recomes, and doth victorious rest,
Thy loue to It hath made Thee now most blest.
Which with Thine happy Off-spring to remaine,
Shall bee to them their onlie Glorie and Gaine.

W. G.

FINIS.

